

רצוי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור ההתקרבות

כ ... (ו) ... כשהאנגלים נכנסו לטבריא, הייתה אז מגפה של חלי-רע (הי' ישמרונו), וכל ילדיו של ר' ישראל נפטרו במגפה, ותשאר לו הבן האחרון, שהיה בן שתיים-עשרה. ר' ישראל קבל הפרענות בעו ובבטחון. בסוף נפטר אף הוא, ואמר שהוא לוקח אתו את המגפה ותעצר המגפה, וכך היה. ונשארתו בערער בערכה. אחרי זמן הייתי נוסע לירושלים, כדי לקבל את תורת החסידות מוקני ברסלב שהיו שם, שהיו אנשים יקרים מאד.

כ עכשו אני רוצה לספר עוד על ר' ישראל, שהיה בבחינת 'קדוש' בכל ימי השבוע, ובבחינת 'קדש הקדשים' ביום השבת. הוא היה רואה את השבת, ומרגיש אור השבת הזמירות שלו. הרקודים שלו היו נפלאים, והיינו רוקדים כל ...

דהמשך מעבר לדף

אברהם ופחד יצחק היה לי וכו': (הלכות סימני בהמה וחיה טהורה ד', יז)

כט,יד ועיני לאה רפות

רחל בבחינת משיח בן יוסף שיצא ממנה, ולאה בבחינת משיח בן דוד שיצא מיהודה שגולד מלאה. וכל בבחינת פסח שהוא יציאת מצרים גאלה הראשונה עקרה על-ידי בבחינת יוסף, שהוא מזרע רחל, שהיה בבחינת נוסח משה את עצמות יוסף עמו, אבל בבחינת הארת משיח בן דוד אי אפשר לגלות עתה בשלמות פי עדין לא בא הקץ, אדרבא צריכין להסתיר ולהעלים הארת לאה שמשם אחיות הדינים, פי הדינים נאחזים בבחינת לאה ביותר כמובא, בבחינת (בראשית כט, יז) ועיני לאה רפות וכו', אבל בזה תלמי כל הגאלה בשנופה להמתיק תקף הדינים שבלאה שזה לא יהיה נשלם בשלמות עד שיבוא משיח בן דוד שיצא ממנה, אבל עתה שאין מתגלה בשלמות בבחינת דוד בבחינת משיח בן דוד, על-כן היה תקף הנס שנעלם הארת לאה ונכלל ברחל, שהארת משיח בן דוד מאיר בהעלם בבחינת משיח בן יוסף שיצא מרחל, ועל-ידי זה היה עקר הגאלה של פסח על-ידי בבחינת יוסף שיצא מרחל (הלי ברכת השחר ה', כג).

לח נפתולי אלקים נפתלתי

ועין מה שפרש רש"י שם על זה הפסוק, שהוא לשון עקש ופתלתל, נתעקשתי והפצרתי פצירות ונפתולים הרבה למקום להיות שנה עם אחותי, גם יכלתי שהספים על ידי, עין שם.

ובבחינה זו צריך להרבות בתפלה והתבודדות מאד מאד כל ימי חיינו, שזה העקר וצריך להיות עקשן גדול בזה מאד מאד, שאף-על-פי שנדמה לו שדבריו אינם מועילים כלל, והוא רחוק מדבריו מאד, פי זה ימים ושנים שעוסק בזה ועדין לא פעל כלל, אף-על-פי-כן צריך להיות עקשן גדול בזה כמו העקשן ממש שעושה הדבר כל שום טעם, בן צריכין בעבודת ה', כמו

ויצא

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

כח,טו והנה אנכי עמך ושמתין בכל אשר תלך פי לא אעזבך ...

כשראה יעקב מלאכי אלקים עולים ויורדים בסלם, אז ראה כל המלכיות המשעבדים בישראל עולים ויורדים. אבל מלכות אדום, שהוא הגלות הזה, ראה עולה ולא יורד, כמו שכתוב במדרש (תנחומא ויצא ב), כי אפלו יעקב שהוא עצם האמת לא היה יכול לעמד על הדבר איך יהיה אפשר לצאת מזה הגלות לבטל רבוי השקר הרמאות וכו' המתפשט עכשו, עד שהי' יתברך הבטיחו (שם כח) והנה אנכי עמך ושמתין בכל אשר תלך פי לא אעזבך, שמרמו עד הקץ האחרון שהי' יתברך לא יעזב אותנו לעולם. כמו שכתוב (שמואל א, יב): כי לא ישש ה' את עמו וכו'.

וכל הגליות הראשונות היו מבחינת הקלפות הנאחזין במ"ט שערי טמאה שיש להם מספר נקץ על-כן היה קץ תמן לכל הגליות, אבל זה הגלות האחרון נסתם קצו והוא קץ הפלאות, כי מתגבר חס ושלום השקר שנאחו מבחינת שער החמשים שהוא כמעט בלי גבול שהיה בבחינת קלפת עמלק שהוא בבחינת לבן הארמי, שאמר בו (בראשית לא): ותחלף את משפחתי עשרת מנים, שקשה מאד לעמד על רמאותו שהוא כמעט בלי קץ פי אם מי שיש לו עצם האמת כמו יעקב אבינו שהוא בבחינת אמת, כמו שפתוב (מיכה ז): תתן אמת ליעקב, שהוא היה יכול לידע איך להתנהג עמו. כמו שאמרו רבותינו ז"ל (מגלה יג): אחיו אני ברמאות. וגם יעקב אמר, שאם לא היה ה' יתברך בעזרו לעזרו להציל ממנו היה מה שהיה חס ושלום, כמו שפתוב (בראשית שם): לולי אלקי

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"ב, טו)

טוב להגיד ולשיר **נ נח נחמן מאומן** לזכות לכל הישועות

סיפור ההתקרבות

👑 (המשך הסיפור) ... והיינו רוקדים כל הלילה. ודבר זה היה חדש גדול, כי לא ראו בשום חסידות קודם כאלו. אף ראיתי בו אמונה ובטחון, במדה שאין לשער ואין לתאר. ראיתי פעם במירון עומד על הצינור, והיה אז יום חרף, והוא עמד כל היום על-יד הצינור. הוא עמד בצד אחד, ואני עמדתי בצד השני, וקראנו תהלים. הדברים היו גחלי אש ממש, וביראה ובדבקות ובמתיקות כזו, שמעולם לא שמעתי תהלים כזה. ואף שדרך הבכיות, שסוף-סוף נגמר המקור, ואצלו היה כל הזמן הולך ומתגבר. ודמעותיו שטפו את הצינור, עד שהיה הצינור רטב כאלו שפכו מים. כל זה ראיתי במו עיני ...

לראות באב"י הנחל

= אמונת חכמים (חלק יא) =
 ... ר' ישראל אמר פעם בליל שבת: "אנשי כנסת הגדולה נתנו לנו שלש תפלות, בא רבנו הוסיף אחת: - חצות. אני שמעתי החצות של רבנו - של ר' ישראל קרדונר, זה חצות מן השמים. היה לו טענות כאלו שפכניכול השם יתברך היה מחיב לתת לו תכף מה שצריך. לא שומעים נגונים כאלו. "תן לי טענות". "בראת אותי בשביל התכלית, לא בשביל תאוותו".

והמשורר לספר: "אני שמעתי ספור, שבעת שר' מענדל ליטוואק אמר חצות באומן, בא גברל גדול עם החיל שלו ועמד, וכל החיל שלו עמדו עד שר' מענדל סים את התקן חצות. כשהלך הגברל לאחר התקן חצות, אמר לחילים: "אם אני הייתי במקום השם יתברך, הייתי גותן לו תכף כל מה שמבקשו!"

למחרת בבקר ר' ישראל ספר על ר' שמשון ברסקי, ואמר שהוא היה איש קדוש בלי פרנסה, והוא שבח את הספר שלו (עצת המבארות) ודבר על המעלה ללמד אותו, והספיק עם אחד שאמר שהספר הזה טוב במיוחד בשביל מקרבים חדשים.

ובאותו יום ספר, שהיה לומד עם הרב מתתיהו דייטש (הספא של הרב של רמת שלמה), ואמר עליו שהוא היה למדן גדול וקצת מקרב לרבנו.

במוצאי שבת ספר על החותן שלו, שפעם בזה את ר' ישראל קרדונר ותלש את קטנו ואמר שיגיד לערבים שיהרגו אותו, וכשחזר הביתה הרגיש לא טוב, ונעשה חולה באותו יום (יום ה'), ובשבת בבקר נפטר, והשאייר אחריו עשרה יתומים עם רחמנות גדולה עליהם. ר' ישראל אמר על עצמו, שהוא מתחרט עד עכשו על שלא התקוטט והתגרש, כי חשב שחוטנו יעשה תשובה. וכך אמר: "השם יתברך מקפיד על כבוד הצדיק יותר מכבודו לבזותו - הוא יותר גרוע מכל העוונות". והוסיף: "אני חושב שהשואה של היטלה, ימח שמו, היתה בגלל זה. החותן קלקל כל הבנין עד עכשו, עשרה יתומים גדולים וקטנים עבדו אצל עשירים בחנם". בהמשך הלילה הגיעו אליו חברים שרצו להקים בית מדרש נפרד, מגדל המחלקת על הפתק (שהיה בבית המדרש הגדול), ותכף שנכנסו לר' ישראל אמר להם: "לא להפרד - להיות עם כל ישראל ביחד". ובשאיחד אמר לו, שמהזמן שהוא מתפלל באותו בית כנסת שחלקו על הפתק הוא מרגיש שהוא מתרחק מדרך ר' ישראל, נשמת מפי ר' ישראל: "זה לא דרך להתפלל במקום שאינו שלי".

למחרת בבקר חזק את אחד על המעלה והכח של גנון יבך בטחו אבותינו הידוע, כמרמז שאפשר לצאת מכל הצרות על-ידי הנגון הזה, (בשמכון לפרש כל שיחתו וצרותיו, כך היה מייבן). ואמר, שיבטחו הם היפצצות שלנו. "הגוים מתפלאים עליהם ואומרים 'אשריהם'. רוצים לקנות היפצצות' האלו בכסף ולהתיהד". (שבת מכריזים ויום ראשון, חורף תשנ"ד - תל אביב).

קיום התורה

כל התורות שלו והשיחות שלו אינם בשבילנו לחוד, כי אם "את אשר ישנו פה ואשר איננו פה", דהיינו, עם הדורות העתידים לבא. ואמר בפרוש: גם לבניכם תודיעו כל התורות והשיחות הקדושות.

(שיחות הר"ן ר"ט)

ואם אמנם אנכי בעניי רחוק מאד מעסק התורה בקדשה כזו לעורר נפשות אחרים בתשובה, על-כף-פנים תרחם עלי ברחמין העצומים ותופני בחסדיך הגדולים, שאזכה על ידי למוד התורה הקדושה להכליל בתוך נשמת הצדיק הדור האמתי, אשר הוא עוסק בתורה בקדשה כזו, עד שאזכה להתעורר על ידי התורה של הצדיק האמת שתאיר ותתנוצץ נשמתו בשרשה, במחשבה עליונה דקודשא בריך הוא, בתוך שאר נשמות הקדושים של בני ישראל עמך, עד שיגיע אלי הארה משרש נשמתו, באפן שאזכה לשוב בתשובה שלמה אליך באמת. (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה י"ד)

... ובכן, זהו רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שתוכני אותי ואת כל עמך בית ישראל, לעסק בתורתך הקדושה תמיד יומם ולילה בקדשה ובטהרה, עד שנוכח על ידי למוד התורה הקדושה, לעורר שרשי נשמות ישראל שעלו במחשבה תחלה, וכלם משרשים באותיות התורה הקדושה. עזרתי ה' שיאיר עסק התורה שלנו, עד שנוכח לעורר על ידי למוד תורתנו, שרשי נשמות ישראל ויאירו ויתנוצצו הנשמות זה לזה, עד שיתעוררו ויתנוצצו בתוכם נפשות כל הרשעים וכל הפושעי ישראל, עד שיגיע אליהם הארה משרש נשמותיהם, ויתעוררו כלם בתשובה שלמה תשובו אליך באמת. ועל ידי התנוצצות הנשמות, נוכח שיהיו נולדים ונבראים נשמות הגרים, עד שיבואו רחוקים ויתגירו ויכירו פח מלכותך ויעבדוך כלם באמת.

על-ידי עסק התורה בקדשה מעוררין בתשובה פושעי ישראל וגרים. אבל אי אפשר לזכות לזה מ-אם על-ידי ענה ושפלות בתכלית (ל"מ, סימן יד).

צריך כל אדם ובפרט תלמיד חכם להאיר בלמוד תורתו בשרש הנשמות, ועל-ידי זה יכול לקרב ולעורר בתשובה רשעים וגרים אפלו הרחוקים ממנו, ועל-ידי זה יוכח שיהיה גם בנו תלמיד חכם. אבל בשאין לומד בבחינה זאת אין בנו תלמיד חכם (שם).

